

Arrest

**nr. 108 203 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2013 (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2013 met referentenummer regulX.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2013 (bijlagen 20).

2. Over de gegrondheid

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld: *“Vooreerst wordt erop gewezen dat in huidige procedure de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter optreedt. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. Bijgevolg zijn volgende vragen van verzoekers onontvankelijk:*

“I. dat burgemeester Johnny De Raeve van Zonhoven A.M.L. van Rooij en zijn echtgenote J.E.M. van Rooij van Nunen met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2011 moet inschrijven in het bevolkingsregister van de gemeente Zonhoven op het domicilië adres (...)

II. dat burgemeester Johnny De Raeve van Zonhoven A.M.L. van Rooij en zijn echtgenote J.E.M. van Rooij van Nunen met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2011 een E-kaart moet verstrekken, waarna A. .M.L. van Rooij, na vanaf 21 april 2010 onafgebroken in België te hebben gewoond, voor hemzelf en zijn echtgenote een zorgverzekering kan afsluiten en in België een bvba kan oprichten onder van Rooij Holding B.V., waaruit inkomsten kunnen worden gegenereerd ten gunste van de Belgische economie.”

Waar verzoekers stellen dat zij in België recht hebben op een gezinsleven en verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 25 oktober 2012 met nummer 130/2012, wordt erop gewezen dat zowel in hoofde van verzoeker als van verzoekster een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verzoekers laten verder na aan te tonen welk ander gezinsleven zij in België opgebouwd hebben. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift stellen blijkt niet dat in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 25 oktober 2012 gesteld wordt dat zij in België recht op hun gezinsleven hebben. In dit arrest wordt hun beroep wegens laattijdigheid verworpen. Bovendien staat artikel 22 van de grondwet een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet ook niet in de weg. De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 22 van het de grondwet vervatte recht kan worden uitgeoefend. Verzoekers laten na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen een niet-toegelaten inmenging in hun privaat en familiaal leven zouden uitmaken. Bovendien houden de bestreden beslissingen geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Waar verzoekers de schending van artikel aanvoeren wordt erop gewezen dat de economische en sociale rechten vervat in artikel 23 van de Grondwet hoe geen directe werking hebben en dus niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Voor het overige komt het verzoekschrift onontvankelijk voor omdat het geen ontvankelijk middel bevat. ”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze

waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het Proces-verbaal van terechtzitting van 18 juni 2013 staat het volgende vermeld: “De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP'en stellen dat de Raad niet bevoegd is in deze en beroepen zich op artikel 10 van de Dublin-Verordening, daar zij om politieke redenen gevlucht zijn uit NL, waarna zij uitgebreid uiteenzetten waarom zij vrezen vermoord te worden. Zij wijzen ook op verschillende klachten die zij bij verschillende diensten hebben ingediend, waarvan sommigen dateren van deze week en zodoende nog niet bij de Raad voorlagen, en een aantal (straf)zaken die nog hangende zijn. Indien de Raad wel bevoegd zou zijn, vragen zij de opschorting van de zaak tot alle klachten en hangende zaken behandeld zijn. Zij leggen een uitgebreide map met stukken neer ter zitting.

VwP stelt dat de uiteenzetting van de VzP zeer interessant is, maar dat de BB genomen is op grond van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, dat de BB precies genomen is omdat de VzP'en geen inkomen hebben, zoals zij zelf in hun uiteenzetting hebben gezegd. Zij stelt dat het probleem is dat de procedure niet werd gevolgd, de VzP'en hebben weliswaar in hun verzoekschrift hun bekommernissen naar voor gebracht, maar geen middel dat ontvankelijk is. Zij verwijst naar de nota waarin dit gesteld werd en sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.”.

Uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen ter terechtzitting de motieven van de voornoemde beschikking niet betwisten, waardoor ze overeind blijven.

In de eerste bestreden beslissing van 23 januari 2013 staan de volgende determinerende motieven vermeld, die de verzoekende partijen niet op enige concrete wijze betwisten, waardoor ook zij dus overeind blijven:

“Uit de voorgelegde documenten moet worden afgeleid dat betrokkenen tewerkgesteld is geweest bij Philips. Betrokkene stelt zelf niet meer uitbetaald te zijn vanaf een bepaalde datum in 2007, ondanks dat er nog een aantal loonfiches worden voorgelegd tot juli 2008. Betrokkene betwist zijn ‘ontslag’ sinds jaren maar nergens uit het administratief blijkt dat hij alsnog in het gelijk zou worden gesteld betreffende het opeisen van dat gederfde loon. Vandaar dat alle documenten betreffende de voormalige tewerkstelling geen uitsluitsel kunnen bieden over het huidige inkomen van betrokkene.

Verder blijkt dat betrokkenen ooit twee firma's heeft opgericht en daartoe ook aangesloten was bij de Kamer van Koophandel. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat het bewijs van aansluiting reeds dateert van 14.02.2006. Het bewijs gaat daarmee te ver in de tijd terug om te kunnen van afleiden dat betrokkene heden nog steeds een zelfstandige activiteit zou hebben. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonde inkomen uit een zelfstandige activiteit te hebben. Aan de hand van de folder van de camping ‘Dommeldal’ wenst betrokkene mogelijks aan te tonen uitbater te zijn van de camping, maar ook dit is uiteraard een bewijsstuk waar amper iets van kan afgeleid worden. Te meer daar betrokkene zelf in talrijke correspondentie aan allerhande personen kenbaar maakt dat kennelijk ook het inkomen van de camping in beslag is genomen, de camping opgestart is zonder de nodige vergunningen edm.

Uit tal van andere documenten blijkt tenslotte dat betrokkene betalingsachterstanden heeft voor tal van facturen, waardoor betrokkene eigenlijk eerder aantoonde niet solvabel te zijn. Op een bepaald moment wordt er gesteld dat betrokkene 100% arbeidsongeschikt zou zijn, waardoor zou mogen verwacht worden dat betrokkenen een vervangingsinkomen geniet, echter ook daar legt hij niets concreet van voor. Gezien hij trouwens deze arbeidsongeschiktheid (wegens geestesziekte) betwist lijkt het me waarschijnlijk dat betrokkene dit inkomen helemaal niet wenst te ontvangen.

Wat betreft het bewijs van ziekteverzekering dient opgemerkt te worden dat ook daar niet helemaal duidelijk is of betrokkene wel in orde is, hij legt immers het bewijs voor als ‘wanbetaler’ beschouwd te worden door zijn zorgverzekering. Het feit dat betrokkene daartoe zijn voormalige werkgever verantwoordelijk acht, doet daar geen afbreuk aan.

Kortom, aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4 om het verblijfsrecht in België uit te oefenen. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen ter terechtzitting beweren, namelijk dat de Raad niet bevoegd zou zijn voor huidig beroep, staat het vast dat de Raad wel degelijk bevoegd is voor het behandelen van een beroep tot schorsing en annulatie tegen de huidige bestreden beslissingen, op basis van artikel 39/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat zowel de motieven van de voornoemde beschikking overeind blijven, als de determinerende motieven van de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen maken derhalve niet aannemelijk dat, voor zover zij al een ontvankelijk middel hebben aangevoerd, de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het beroep is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET